

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/228/2019
Identifikačné číslo spisu:	1111207507
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1111207507.6

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ R. M., bývajúceho v Y., 2/ Z. M., bývajúcej v Y. a 3/ VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., so sídlom v Limbachu, Limbová č. 3, IČO: 31 342 841, všetci zastúpení žalobcom 1/, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 50C/96/2012, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. januára 2019 sp. zn. 6Co/147/2018, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. februára 2015 č. k. 50C/96/2012-312 žalobu zamietol. Konanie v časti o zaplatenie 5 138,26 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 5 138,26 € od 4. júla 2010 do zaplatenia vo vzťahu k žalobkyni 2/ zastavil. Konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 11 569,36 € od 16. novembra 2010 do zaplatenia vo vzťahu k žalobcovi 1/ a k žalobkyni 2/ zastavil. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) na odvolanie žalobcov 1/ až 3/ v poradí tretím rozsudkom zo 16. januára 2019 sp. zn. 6Co/147/2018 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba zamietnutá, potvrdil. Odvolanie čo do výrokov, ktorými bolo konanie vo vzťahu k žalobcom 1/ a 2/ zastavené, odmietol. Žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd uviedol, že keďže zastavujúcimi výrokmi napadnutého rozsudku žalobcom 1/, 2/ nebola spôsobená žiadna ujma na ich právach, ich odvolanie smerujúce proti týmto výrokom napadnutého rozsudku nie je subjektívne prípustné, preto ich odvolanie v tejto časti odmietol podľa § 386 písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). K výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá poznamenal, že súd prvej inštancie zistil správne skutkový stav veci a odvolací súd z jeho skutkových zistení v celom

rozsahu vychádzal. Odvolací súd konštatoval, že napriek nesprávnemu úradnému postupu vyšetrovateľov v predmetnej trestnej veci ani jednému zo žalobcov nevznikol nárok na náhradu škody. Dodal, že žalobcovia v odvolaní rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2011 sp. zn. III. ÚS 549/2011-13 nespochybnili. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“), ktorého prípustnosť odôvodňovali s poukazom na § 420 písm. e/ a písm. f/ CSP. Na základe uplatnenej dovolacej vady v zmysle § 420 písm. e/ CSP tvrdili, že dovolaťom 1/ bola dňa 30. septembra 2015 vznesená námietka zaujatosti voči členovi senátu JUDr. Branislavovi Královi, o ktorej odvolací súd ku dňu podania dovolania riadne nekonal a nerozhodol, čo malo za následok neústavnosť a nezákonnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Zároveň namietali, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo tým, že im bol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu doručený dňa 29. januára 2019 v jednej spoločnej obálke trojmo, a to prostredníctvom advokátky JUDr. Emílie Korčekovej. Odvolací súd rovnako pochybil, keď si voči žalobcom nesplnil všeobecnú poučovaciu povinnosť podľa § 160 CSP a taktiež ich elektronicky na mail: M. neupovedomil v primeranej lehote 5 dní do verejného vyhlásenia rozsudku o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, hoci bol k tomu povinný. Ďalej poznamenali, že súd prvej inštancie a rovnako tak odvolací súd zmätočne a v rozpore s judikaturou ESLP na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a jej nesprávneho právneho posúdenia vadne posúdili otázku uplatnenej majetkovej ujmy. Na základe uvedeného navrhli, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v celosti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a zároveň aby zrušil v celosti aj tomu predchádzajúci rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v o svojom vyjadrení k dovolaniu označila dovolanie žalobcov za nedôvodné, rozhodnutia súdov za vecne správne a navrhla dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je potrebné odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa

vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne (a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c/ náležitosti dovolania) a subjektívne (osoba oprávnená podať dovolanie); (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344). V CSP sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené subjekty oprávnené podať dovolanie.

11. Vychádzajúc z uvedeného (bod 9. tohto rozhodnutia) dovolací súd zistil, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 2 písm. a/ CSP), dovolanie spĺňa náležitosti stanovené zákonom (§ 428 CSP) a dovolatelia v ňom napádajú rozsudok odvolacieho súdu, ktorým vo veci samej potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 CSP ako vecne správny.

12. V danom prípade žalobcovia prípustnosť dovolania dôvodili vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na spravodlivý proces opreli o nenáležité (nedostatočné) odôvodnenie rozhodnutia krajského (i okresného) súdu, t. j. namietali jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť. K porušeniu práva na spravodlivý proces došlo podľa ich tvrdenia aj tým, že im bol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu doručený dňa 29. januára 2019 v jednej spoločnej obálke trojmo, a to prostredníctvom advokátky JUDr. Emílie Korčekovej. Tiež namietali nedostatočné zistenie skutkového stavu veci a jej nesprávne právne posúdenie, nesplnenie poučovacej povinnosti odvolacieho súdu podľa § 160 CSP a neupovedomenie dovolateľov elektronicky na mail: M. v primeranej lehote 5 dní do verejného vyhlásenia rozsudku o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacím súdom.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa o ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012).

16. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať

izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.

17. V súvislosti s namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu najvyšší súd akcentuje, že samotná skutočnosť, že dovolatelia sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). V tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že všeobecný súd (súd prvej inštancie a odvolací súd) nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil* III/1997, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* a *Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

18. Pokiaľ dovolatelia namietali nedostatočne zistený skutkový stav veci a jej nesprávne právne posúdenie dovolací súd uvádza, že najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

19. Najvyšší súd vyššie uvedené dopĺňa poukázaním na konštatovanie Ústavného súdu Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti.

20. Dovolacia námietka o porušení § 420 písm. f/ CSP tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, svojvoľné, dostatočne neodôvodnené, nie je preto opodstatnená.

21. V ďalšej časti dovolania žalobcovia namietali údajné nesplnenie poučovacej povinnosti odvolacieho súdu podľa § 160 CSP o ich nových procesných právach. Podľa § 160 CSP (predtým najmä § 5 a § 30 O.s.p.) medzi iným súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta (čo dovolatelia zvyraznili). Dovolací súd v tejto súvislosti musí pripomenúť, že uvedená poučovacia povinnosť ako súčasť všeobecnej poučovacej povinnosti súdu o procesných právach a povinnostiach (tzv. generálna manuálna povinnosť súdu) nie je žiadnou novou povinnosťou súdu, pretože túto povinnosť súdu obsahoval aj O.s.p. a § 5 O.s.p., na ktorý kontinuálne nadviazal CSP korešpondujúcim ustanovením § 160 CSP, mal konkrétnu reflexiu v jeho mnohých ustanoveniach (napr. § 30, § 114 ods. 5, § 118a ods. 3, § 120 ods. 4, § 157 ods. 1, atď., všetko O.s.p.). Napokon právo na právnu pomoc v konaní pred

súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania vyplýva z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 47 ods. 2), bolo vyjadrené v § 30 O.s.p., teraz v § 160 ods. 2 CSP ako osobitne zvýraznená poučovacia povinnosť pre konanie v prvej inštancii vo vzťahu k právu na právnu pomoc prostredníctvom advokáta alebo Centra právnej pomoci. Taktiež dovolací súd pripomína, že vychádzajúc z účelu všeobecnej poučovacej povinnosti súdu tento by mal poskytovať poučenie náležite konkrétne a vždy o tých procesných právach a povinnostiach, keď je to vzhľadom na stav konania potrebné (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 599). V danom prípade konanie pred súdom prvej inštancie prebiehalo podľa právnej úpravy O.s.p. účinnej do 30. júna 2016 (žaloba podaná na súd 9. marca 2011, rozsudok súdu prvej inštancie z 5. februára 2015 č. k. 50C/96/2012-312) a odvolací súd rozhodol (rozsudkom zo 16. januára 2019 sp. zn. 6Co/147/2018) za účinnosti novej právnej úpravy CSP účinnej od 1. júla 2016. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd môže len konštatovať, že uvádzaná námietka dovolateľov o nesplnení poučovacej povinnosti odvolacieho súdu nekorešponduje s obsahom spisu, keď zo spisu (viď napríklad č. l. 65 a 107 spisu) naopak vyplýva náležité poučenie pre účastníka (stranu sporu) v zmysle § 30 O.s.p. účinného do 30. júna 2016. Napokon dovolací súd tiež pripomína, že v zmysle ustanovenia § 30 O.s.p. účinného od 1. januára 2012 do 30. júna 2016, oprávnenie ustanoviť právneho zástupcu účastníkovi pre súdne konanie prešlo zo súdov v plnom rozsahu do právomoci Centra právnej pomoci zriadeného zákonom č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi v znení neskorších predpisov. V prípade, že účastník po 1. januári 2012 požiadal súd o ustanovenie právneho zástupcu, súd bol povinný iba odkázať účastníka s jeho žiadosťou na príslušné Centrum právnej pomoci, nemohol však už o takejto žiadosti rozhodnúť, ani účastníkovi právneho zástupcu sám ustanoviť. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobcovia požiadali súd o ustanovenie právneho zástupcu a vo vzťahu k možnosti strán sporu obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP) žalobcovia boli poučení súdom prvej inštancie, preto vzhľadom na uvedené považuje dovolací súd námietku žalobcov o nesplnení poučovacej povinnosti odvolacím súdom za neopodstatnenú.

22. Pokiaľ dovolatelia namietali, že sa nestotožňujú s tvrdením krajského súdu, že boli splnené podmienky pre verejné vyhlásenie rozsudku bez nariadenia pojednávania podľa § 378 ods. 1 CSP, dovolací súd poukazuje na zákonnú úpravu CSP, keď v zmysle § 384 ods. 1 CSP odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu, ak má za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Podľa § 384 ods. 2 a 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, a keď napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie a tiež za podmienok podľa § 366 CSP (a/ ak sa týkajú procesných podmienok, b/ ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d/ ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie). Podľa § 385 ods. 1 CSP odvolací súd je povinný nariadiť pojednávanie na prejednanie odvolania iba v dvoch prípadoch, a to a/ ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ak si to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami (§ 219 ods. 3 CSP).

23. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie a či skutkový stav veci bol zistený správne a dostatočne a v závislosti od toho nariadiť pojednávanie, rozhoduje výlučne odvolací súd. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie vo veci vykonal potrebné dokazovanie (pozri bod 9. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu), preto je namieste záver odvolacieho súdu, že nemal dôvod dokazovanie zopakovať alebo doplniť (§ 384 ods. 1 CSP). Odvolací súd existenciu podmienok pre doplnenie dokazovania nezistil (§ 384 ods. 2, 3 CSP) a nemal za preukázané splnenie zákonných podmienok pre nariadenie pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP, preto dovolací súd môže len konštatovať, že rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania bolo postupom odvolacieho súdu, ktorý sa zákonu nepriečil (§ 385 ods. 1 CSP). Neopodstatnená je preto námietka dovolateľov, že neboli splnené podmienky pre verejné vyhlásenie

rozsudku bez nariadenia pojednávania na odvolacom súde a namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

24. Podľa najvyššieho súdu žalobcovia nenáležite vytýkajú odvolaciemu súdu, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku im, resp. ich zástupcovi neoznámil aj elektronickými prostriedkami.

25. Podľa § 219 ods. 3 CSP vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

26. Z gramatického a sémantického výkladu ustanovenia § 219 ods. 3, druhá veta CSP nepochybne vyplýva, že súd oznámi strane miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami (len) ak o to strana požiadala. Zo spisu súdu prvej inštancie nevyplyva, že by žalobcovia výslovne požiadali o oznámenie času a miesta verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami; to netvrdia ani žalobcovia v dovolaní. K tomu, aby súd bol povinný splniť povinnosť podľa § 219 ods. 3, druhá veta CSP nepostačuje, ak strana v komunikácii so súdom (len) uvádza okrem svojej adresy bydliska aj svoju elektronickú adresu.

27. K porušeniu práva na spravodlivý proces došlo podľa ich tvrdenia aj tým, že im bol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu doručený dňa 29. januára 2019 v jednej spoločnej obálke trojmo, a to prostredníctvom advokátky JUDr. Emílie Korčekovej.

28. K tomuto dovolací súd uvádza, že ak má strana zástupcu so splnomocnením pre celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi (§ 110 ods. 1 veta prvá CSP). Doručenie písomnosti iným osobám je podľa CSP neúčinné. Súd prvej inštancie preto správne postupoval, keď rozsudok odvolacieho súdu doručoval advokátke JUDr. Emílii Korčekovej, keďže z obsahu súdneho spisu vyplýva, že bola žalobcami splnomocnená na ich zastupovanie (viď č. l. 459, 460 a 461) spisu. Uvedená námietka dovolateľov je preto bezpredmetná.

29. Ďalšie námietky žalobcov sú obsahovo plne totožné s ich odvolacími dôvodmi, s ktorými sa odvolací súd náležite vypořadal. Dovolací súd sa s jeho závermi stotožňuje a v podrobnostiach na ne poukazuje.

30. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolatelia namietali porušenie § 420 písm. f/ CSP neoprávnene, preto ich dovolanie ako procesne neprípustné v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

31. Pokiaľ dovolatelia tvrdia, že žalobcom 1/ bola dňa 30. septembra 2015 vznesená námietka zaujatosti voči členovi senátu rozhodujúceho odvolacieho súdu JUDr. Branislavovi Královi, o ktorej odvolací súd ku dňu podania dovolania riadne nekonal a nerozhodol, čo malo za následok neústavnosť a nezákonnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, tak dovolací súd má za to, že túto vadu konania tvrdia neopodstatnene.

32. K žalobcom uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. e/ CSP dovolací súd uvádza, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a v jeho rozhodovacej činnosti (§ 49 ods. 2 a ods. 3 CSP). Súčasťou práva na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) je aj právo na to, aby vec prejednal a rozhodol nezávislý a nestranný sudca. Zároveň toto ústavné právo na súdnu ochranu na strane druhej zahŕňa aj právo na to, aby právna vec účastníka (resp. strany konania) nebola odňatá zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy). Keďže inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí preto možno len výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne

bránia rozhodnúť nezaujato a nestranne.

33. Dovolací súd v zmysle uvedeného poukazuje na podanie žalobcu 1/ z 29. septembra 2015 (č. l. 365 spisu) kde žiadal, aby o odvolaní žalobcov podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie nerozhodoval v senáte sudca krajského súdu JUDr. Branislav Král, odôvodnené s poukazom na teóriu zdania a dôvodné pochybnosti o jeho zaujatosti. Argumentáciu žalobcu 1/ však nemožno považovať za okolnosť, ktorá by namietaného sudcu vylučovala z prejednávania a rozhodovania sporu a nie je možné na ňu prihliadať. V súvislosti s tým dovolací súd poukazuje na § 52 ods. 1 CSP, podľa ktorého má strana právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti, no v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Dovolací súd preto dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP, keďže podanie žalobcu 1/ nespĺňalo zákonom stanovené požiadavky.

34. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.